

РЕШЕНИЕ

№ 87

гр. гр. Д., 22.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – Д. в публично заседание на осемнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Галатея Ханджиева Милева

Членове: Галина Д. Жечева
Жечка Н. Маргенова Томова

при участието на секретаря Румяна Ив. Радева
като разгледа докладваното от Галина Д. Жечева Въззивно гражданско дело
№ 20223200500628 по описа за 2022 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на глава XX, чл. 258 и сл. от ГПК. Подадена е въззивна жалба от „***“ ООД-гр. София, уточнена с молба вх. № 270029/14.10.2021 г. по описа на ДРС, срещу решение № 260478/23.07.2021 г. по гр. д. № 1316/2020 г. на Д. кия районен съд, с което е отхвърлен предявен от въззивника срещу С. Р. Г. от гр. Д. иск на основание чл. 203 ал. 2 предл. 1 от КТ във връзка с чл. 45 от ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сума от 3 730 лв., представляваща умишлено причинена вреда на работодателя при изпълнение на трудовите задължения от служителя; въззивникът е осъден да заплати на С. Р. Г. от гр. Д. сума от 566,72 лв.-неизплатено обезщетение по чл. 221 ал. 1 от КТ, дължимо поради прекратяване на трудовия договор на основание чл. 327 ал. 1 т. 2 от КТ; сума от 515,20 лв.-неизплатено обезщетение по чл. 224 ал. 1 от КТ за неползван платен годишен отпуск за 2018 г. в размер на 20 дни; сума от 515,20 лв.-неизплатено обезщетение по чл. 224 ал. 1 от КТ за неползван платен годишен отпуск за 2019 г. в размер на 20 дни; сума от 51,52 лв.-неизплатено обезщетение по чл. 224 ал. 1 от КТ за неползван платен годишен отпуск за 2020 г. в размер на 2 дни, ведно със законната лихва върху горните суми, считано от датата на предявяване на насрещните икове

10.08.2020 г., до окончателното им изплащане, респ. разноси за първата инстанция в размер на 1 050 лв, както и по сметка на ДРС 200 лв държавна такса по насрещните искове. Според въззивника първоинстанционното решение е неправилно като необосновано и постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Първоинстанционният съд неправилно приел, че липсват доказателства С. Г. да е получил паричната сума по първоначалния иск именно за заплащане поправката на лек автомобил. Неправилно било кредитирано заключението на вещото лице, което не съблюдавало наличната счетоводна документация – така РКО за предоставени от дружеството на К. и М. суми, като именно тези лица изпратили сумите на Г.. Анализът на вещото лице не се подкрепял от представените доказателства. В счетоводството на дружеството се съдържала информация за посочените суми. Неправилен бил и изводът на съда, че дружеството – въззивник не представило определени документи, което дало основание за прилагане на чл. 161 от ГПК. Всички документи били изпратени на експерта, но последният не ги приложил към експертизата. Документите са приложени и към въззивната жалба. Сумата за неизползван платен годишен отпуск била изплатена на Г., за което се представя към жалбата писмено доказателство. Неправилен бил изводът и относно показанията на свидетелката И. М., тъй като нямало лице с такива инициали, което да е работило в дружеството в края на 2019 г. От представените ведомости се установявало, че всички служители си били получили заплатите, поради което твърденията на Г. били недоказани. Настоява се за отмяна на решението и за уважаване на предявения от въззивника иск, респ. за отхвърляне насрещните искове срещу него, предявени от С. Г..

В писмен отговор и в хода на въззивното производство въззиваемият С. Р. Г. изразява становище за неоснователност на жалбата и настоява за потвърждаване на обжалваното първоинстанционно решение. Претендира присъждане на сторените от него разноси в настоящата инстанция.

Като постави на разглеждане въззивната жалба, Д. кият окръжен съд установи следното:

Жалбата е депозирана в рамките на преклузивния срок по чл. 259 ал. 1 от ГПК /въззивникът не е получил надлежно съобщение за изготвеното първоинстанционно решение и конкретна начална дата на срока по чл. 259

ал.1 от ГПК не може да бъде удостоверена, поради което следва да се приеме, че жалбата е депозирана в рамките на законоустановения срок; опит за връчване е осъществен чрез адв. Б. Р., който отказал на 13.08.2021 г. да получи съобщението с мотив, че пълномощията му са до приключване на устните състезания в първата инстанция, което действително съответства на отразеното в пълномощното на лист 70 от делото на ДРС; въпреки последното жалбата е депозирана в рамките на двуседмичен срок, считано от датата 13.08.2021 г., а именно на 27.08.2021 г. според приложената към жалбата пощенска разписка/. Жалбата е процесуално допустима предвид горното и подаването ѝ от активно легитимирано лице-страна в производството по делото-с правен интерес от атакуване на неизгодното за него първоинстанционно решение. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Първоинстанционното решение е валидно като постановено от законен състав на районния съд в рамките на правомощията му, в изискуемата форма, мотивирано и разбираемо. Същото е и допустимо като постановено по предявените първоначален и насрещни допустими искове. По същество е правилно, като съображенията за този извод са следните:

Гр. д. №1316/2020 г. на ДРС е образувано по повод искова молба вх. №10249/23.06.2020 г. /подадена първоначално по гр. д. №893/2020 г., като със същата е предявен насрещен иск, който е отделен с разпореждане от 23.06.2020 г. по цитираното дело от ДРС в отделно самостоятелно производство/, с която е предявен иск на основание чл. 207 ал. 1 т. 2 от КТ от „***“ ООД-гр. София срещу С. Р. Г. от гр. Д. за осъждане на ответника да заплати на ищеца сума в размер на 3 730 лв., представляваща обезщетение за нанесена имуществена вреда на ищеца като работодател на ответника, съставляваща липса на парични средства, предоставени на ответника Г. в качеството му на МОЛ за заплащане ремонт на фирмен автомобил марка „Дачия“, модел „Логан“, цвят бял, с ДК №***, какъвто не е извършен, респ. горната сума не е отчетена от ответника, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на иска, до окончателното ѝ изплащане.

В срока за отговор на първоначалната искова молба са предявени насрещни искове от С. Р. Г. от гр. Д. срещу „***“ ООД-гр. София за осъждане

на ответника да заплати на ищеца следните суми:сума от 566,72 лв-неизплатено обезщетение по чл.221 ал.1 от КТ,дължимо поради прекратяване на трудовия договор на основание чл.327 ал.1 т.2 от КТ;сума от 515,20 лв-неизплатено обезщетение по чл.224 ал.1 от КТ за неползван платен годишен отпуск за 2018 г. в размер на 20 дни;сума от 515,20 лв-неизплатено обезщетение по чл.224 ал.1 от КТ за неползван платен годишен отпуск за 2019 г. в размер на 20 дни;сума от 51,52 лв-неизплатено обезщетение по чл.224 ал.1 от КТ за неползван платен годишен отпуск за 2020 г. в размер на 2 дни,ведно със законната лихва върху горните суми,считано от датата на предявяване на насрещните искове 10.08.2020 г.,до окончателното им изплащане.

По иска за реализиране пълна имуществена отговорност на служителя С. Р. Г.:

Изложено е в исковата молба,че С. Р. Г. е бил зает по трудово правоотношение с ищцовото дружество „***“ ООД на длъжността „***“ в офис в гр.Д..Съгласно длъжностната характеристика за длъжността Г. бил МОЛ и имал материално-отчетнически функции.Служебен автомобил на дружеството-работодател марка „Дачия“,модел „Логан“,цвят бял,с ДК №*** претърпял ПТП на 17.10.2019 г. в гр.Търговище,докато бил управляван от *** на фирмата Р. В. П..Тъй като ПТП било по вина на служителя,щетите оставали за сметка на дружеството-работодател.Във връзка с необходимия ремонт на автомобила ***ът на офиса в гр.Д. С. Г. заявил необходимите за това средства в размер на 3 730 лв.Паричната сума му била преведена на два пъти-2 550 лв на 25.11.2019 г. и 1 180 лв на 09.12.2019 г. от служители на дружеството И. К. /първи превод/ и М. М. /втори превод/.Горните суми обаче не били използвани от Г. за ремонт на автомобила,като същевременно не били отчетени и върнати обратно на дружеството.

В отговора на първоначалната искова молба ответникът С. Р. Г. оспорва основателността на иска,като твърди,че сумата от 3 730 лв му е преведена за изплащане трудовите възнаграждения на служителите в офис-Д.,а не за ремонт на служебния автомобил.При разговор с управителя на дружеството Г. разбрал,че оформянето на горните преводи с основание „ремонт на автомобил“ било по причина да не се разбира превеждането на средствата за заплати със забавяне.Процедирането по този начин се дължало на проверки от

Дирекция „Инспекция по труда“-гр.Д. по повод жалби на работници за неизплатени трудови възнаграждения.Датите на преводите съвпадали с последния ден от дадените от Инспекцията по труда срокове за изплащане на заплатите.Въпросният служебен автомобил се намирал в гр.Търговище,като известно време след ПТП ответникът предал и ключа на автомобила на служител на дружеството в офиса в гр.Търговище.От страна на работодателя не било заявено пред застрахователя въпреки изричното искане на последния дали автомобилът ще бъде възстановяван или ще се приеме тотална щета.

На първо място следва да се посочи,че правилно първоинстанционният съд е квалифицирал иска по чл.203 ал.2 предл.1 от КТ във връзка с чл.45 от ЗЗД,тъй като изложените от работодателя обстоятелства навеждат на умишлено причинена от служителя Г. имуществена вреда-получаване на заявени от него парични средства,които не са използвани по предназначение за ремонт на служебен автомобил,а впоследствие не са върнати на работодателя и отчетени.Дадената от ищеца по този иск правна квалификация по чл.207 ал.1 т.2 от КТ е неправилна,защото изложеното не навежда на липси,причинени от МОЛ.Липсата на парични ценности е типичен за отчетническите трудови функции състав на увреждане.Състои се в недостиг в касата и представлява състояние на неотчетност.Характерното за този недостиг е неустановеният му произход,невъзможността да се установят причините за състоянието на неотчетност.Установи ли се причината на това състояние,съставът на увреждането се дисквалифицира като липса.В случая се твърди,че всъщност паричната сума от 3 730 лв е получена лично от С. Г. и умишлено не е върната,т.е. се намеква присвояване от същия,а не е налице позоваване на неясен произход на щетата поради виновно небрежно изпълнение на трудовите задължения на ответника като МОЛ.В този смисъл съставът на отчетническата отговорност по чл.207 ал.1 т.2 от КТ не е налице в настоящата хипотеза,а изложените обстоятелства сочат на иск по чл.203 ал.2 предл.1 от КТ във връзка с чл.45 от ЗЗД.

Не е спорно по делото,че ответникът С. Г. е бил зает по трудово правоотношение с ищеца „***“ ООД-гр.София на длъжността „***“ с място на работа офис в гр.Д..Според трудов договор №174/25.05.2016 г. първоначално договорът е сключен на основание чл.70 ал.1 от КТ като такъв с 6-месечен срок за изпитване,уговорен в полза на работодателя.Не е спорно,че договорът не е прекратен в рамките на срока за изпитване,поради което се е

трансформирал в уговорения окончателен договор по чл.67 ал.1 т.1 от КТ-за неопределено време /безсрочен/.Със заповед №195/06.03.2020 г. на управителя на „***“ ООД горното трудово правоотношение е прекратено на основание чл.326 ал.1 от КТ-поради отправено от служителя до работодателя писмено предизвестие,като заповедта е връчена на Г. на 13.03.2020 г.Всъщност основаниято за прекратяване е некоректно посочено в уволнителната заповед.Видно от заявление на С. Р.Г. от 03.02.2020 г.,отправено до работодателя,се касае за волеизявление на служителя за едностранно прекратяване на трудовото правоотношение без предизвестие на основание чл.327 ал.1 т.2 от КТ поради забавено изплащане на трудовото възнаграждение на служителя за месец декември 2019 г.Горното волеизявление е изпратено чрез куриерска фирма „Еконт“ на 03.02.2020 г. и е достигнало до работодателя на 05.02.2020 г. /виж обратната разписка на „Еконт“ на лист 38 от делото на ДРС/.Правилното основание за прекратяване на трудовото правоотношение е чл.327 ал.1 т.2 от КТ,като трудовото правоотношение се счита прекратено по смисъла на чл.335 ал.2 т.3 от КТ още от датата 05.02.2020 г.

Не е спорно по делото,че ответникът С. Г. е получил от работодателя сумата от 3 730 лв.На 25.11.2019 г. служител на дружеството-работодател в Централен офис-гр.София И. Г.К. /в тази връзка трудов договор №097/16.05.2012 г. на лист 17 от делото на ДРС/ е превел на С. Р.Г. сума в размер на 2 250 лв при посочено основание за превода в разписка №0100010007956129/25.11.2019 г. на Easy Pay /на лист 16 от делото на ДРС/ „аванс ремонт на кола“.На 09.12.2019 г. служител на дружеството-работодател в офис в гр.София М. Ив. М. /в тази връзка трудов договор №073/30.03.2012 г. на лист 19 от делото на ДРС/ е превел на С. Р.Г. сума в размер на 1 180 лв при посочено основание за превода в разписка №0100010079051353/09.12.2019 г. на Easy Pay /на лист 15 от делото на ДРС/ „аванс автомобил 332“.При наличното оспорване от ответника Г. на горните основания за преводи на суми в тежест на работодателя е било да докаже,че сумите са били предназначени именно за ремонт на увредения при ПТП автомобил на дружеството.Настъпилото на 17.10.2019 г. ПТП с въпросния служебен автомобил е удостоверено чрез протокол за ПТП №1715716,съставен на посочената дата от мл.автоконтрольор при ОД на МВР-гр.Търговище.Наличното увреждане на автомобила е удостоверено с

документи по преписката на „ДЗИ-Общо застраховане“ ЕАД-образувана претенция №44012511908552/25.10.2019 г. /на листи 298 и сл. от делото на ДРС/. Според уведомление за щета от 25.10.2019 г., подадено от самия С. Р.Г. от името на застрахования „***“ ООД, автомобилът е със следните увреждания: броня предна, калник пр. десен, предно дясно окачване, фар десен, капак преден и др. По преписката обаче няма произнасяне от застрахователя, няма протокол за извършен оглед на автомобила и описание на щетите, не е ясно вкл. и към датата на депозиране на преписката в съда /24.02.2021 г./ дали е било изплатено застрахователно обезщетение. По делото липсват доказателства в насока дали автомобилът е подлежал на ремонт или е била налице тотална щета, неподлежаща на ремонт.

Въпреки че дружеството е поело ангажимент по искане на Г. в съдебно заседание на 01.02.2021 г. да представи заявлението, отправено от ответника С. Г. за отпускане на сумата от 3 730 лв за ремонт на горния автомобил, последното не е било депозирано, което е индиция, че такова заявление не съществува. Липсват доказателства горната сума да е била заявявана от С. Г. за извършване ремонт на увредения при ПТП автомобил, каквото заявление би подкрепило вписаните в разписките за извършените преводи основания „аванс ремонт на кола“ и „аванс автомобил 332“.

Събрани са доказателства по делото, подкрепящи твърдението на ответника С. Г., че сумата от 3 730 лв е била изплатена от него на работници, заети по трудово правоотношение със „***“ ООД, като трудово възнаграждение, дължимо им за месеците ноември и декември 2019 г. Видно от представените от Дирекция „Инспекция по труда“-гр.Д. преписки /на листи 106 и сл. от делото на ДРС/, действително в края на 2019 г. е била извършвана проверка на дейността на фирмата по повод нарушения на трудовото законодателство. В наличните документи /протоколи за извършени проверки/ липсва констатация за забавено изплащане на заплати за месеците ноември и декември 2019 г. на работници/служители на дружеството-работодател, респ. липсват дадени предписания за изплащане на забавени трудови възнаграждения за горните месеци в определен срок, който да съвпада с твърдяните от ответника Г. плащания, осъществени от него. Вещото лице Г. В., изготвило заключението по допуснатата от районния съд съдебно-

счетоводна експертиза,е обосновало своите изводи единствено въз основа на налични към преписката на Дирекция „Инспекция по труда“-гр.Д. документи-платежни ведомости и платежни фишове.Според платежна ведомост и платежни фишове за месец ноември 2019 г. са изплатени трудови възнаграждения за този месец в общ размер на 1 553,11 лв.За месец декември 2019 г. не е представена платежна ведомост,като по платежни фишове са изплатени заплати в общ размер на 1 303,65 лв.Така общо за двата месеца /ноември и декември 2019 г./ са изплатени като заплати 2 856,76 лв.Тъй като нито ведомостите,нито фишовете са датирани,не може да се установи конкретно на кои дати са осъществени плащанията на трудови възнаграждения за посочените два месеца.Ако от документите,удостоверяващи плащанията,ставаше ясно на кои дати са извършени,би могло да се установи съвпадение във времево отношение на преводите на процесните две суми в полза на С. Г. и плащането на трудови възнаграждения и да се обоснове извод,че процесните две суми са оползотворени именно за плащане на възнаграждения на заетите по трудово правоотношение към офиса в гр.Д..Вещото лице обаче е било възпрепятствано от дружеството-работодател да установи горните факти.Въпреки че вещото лице е било снабдено от съда със съдебно удостоверение,по силата на което да получи от работодателя нужните счетоводни документи /ведомости за заплати за ноември и декември 2019 г.,всички РКО за изплатени на работниците заплати за горния период/,а също и работодателят е бил изрично задължен от ДРС в указан срок /едноседмичен от съобщението за определение на ДРС,постановено в открито съдебно заседание на 27.05.2021 г./ да представи горните документи,последното не е било сторено от дружеството.Работодателят е получил съобщение за определението на съда от 27.05.2021 г. на 10.06.2021 г.,но в указания срок,изтекъл на 17.06.2021 г.,не е изпълнил задължението си,вкл. и до края на съдебното дирене в първата инстанция.Заключението на вещото лице по ССЕ е представено в съда на 18.06.2021 г. и е изготвено при липса на достъп на експерта до необходимата счетоводна документация,за което пречка е било поведението на дружеството-работодател,неоказало своевременно нужното съдействие.С поведението си работодателят е възпрепятствал установяването на обективната истина по делото,поради което приложението на разпоредбата на чл.161 от ГПК е напълно обосновано.Следва да се приемат за доказани

фактите, за чието установяване по делото ищцовото дружество е създало пречки, като не е представило на вниманието на вещото лице по допуснатата ССЕ необходимите му счетоводни документи. Следва да се приеме, че действително през месеците ноември и декември 2019 г. в офиса на дружеството в гр. Д. са били изплатени от ***а С. Г. заплати на работници в посочения от него размер от 3 730 лв. В този смисъл преведената му сума в горния размер няма данни да е присвоена от него и да не е отчетена, а същата е била използвана за дължимото разплащане на възнаграждения в полза на работниците за посочените два месеца. Този извод се подкрепя и от показанията на свидетеля И. Т. М., която временно работила без трудов договор в офиса на фирмата в гр. Д. именно през процесния период. Същата споделя, че действително получените от преводите през ноември и декември 2019 г. суми са били изплатени от С. Г. на работниците на дружеството. Спомня си, че Г. изрично се интересувал защо в платежните документи е записано като основание „ремонт“, а при телефонен разговор с управителя на фирмата му било отговорено да раздаде парите и веднага да занесе документите в Дирекция „Инспекция по труда“, тъй като работодателят се опасявал от налагане на санкции заради забавени плащания на заплати. Именно с процесните пари били изплатени заплатите на работниците.

Следва да се подчертае, че депозираните едва с въззивната жалба документи-ведомости за заплати и платежни фишове, които не бяха допуснати от въззивния съд поради несвоевременното им депозиране едва във въззивната инстанция, с нищо не биха променили изводите на съда. Това са същите платежни фишове и ведомости, представени и пред Дирекция „Инспекция по труда“-гр. Д., стояли на вниманието на вещото лице В. при изготвяне на заключението по ССЕ. Поради липсата на данни в тях на кои дати са изплатени възнагражденията удостовереният с тях факт на извършено плащане без яснота на коя конкретна дата е сторено не може да опровергае извода относно начина на разходване на процесната сума от С. Г. Твърденията на Г. биха били категорично опровергани, ако бяха представени исканите от вещото лице РКО за получени от работниците заплати за м. ноември и декември 2019 г., от които според датите на получаване на сумите би могло да се констатира дали датите на преводите в полза на Г. кореспондират с датите на извършените плащания на заплати. Тези РКО обаче не са депозирани, което навежда на укриване от работодателя на

неизгодни за него факти.

С оглед обсъдените доказателства по делото умишлено увреждане на работодателя от служителя му С. Г. в претендирания размер не е доказано. Искът по чл.203 ал.2 предл.1 от КТ е неоснователен и подлежи на отхвърляне. Първоинстанционното решение в частта, с която искът е отхвърлен, е правилно и следва да бъде потвърдено.

По насрещните иски по основание чл.221 ал.1 от КТ и чл.224 ал.1 от КТ:

С оглед действителното основание за прекратяване на трудовото правоотношение между страните, а именно чл.327 ал.1 т.2 от КТ, за което са изложени вече мотиви от съда, работодателят дължи на служителя си С. Г. обезщетение по чл.221 ал.1 от КТ. При прекратяване на трудовото правоотношение уволненият работник/служител има право и на обезщетение от работодателя за неизползвания платен годишен отпуск за текущата календарна година пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж, както и за неизползвания отпуск, отложен по реда на [чл.176](#) от КТ, правото за който не е погасено по давност - чл.224 ал.1 от КТ. Ответникът по насрещните иски, „***“ ООД не е подал отговор на насрещната искова молба. В първото по делото открито съдебно заседание на 01.02.2021 г. пред ДРС е заявил, че не оспорва насрещните иски нито по основание, нито по размер, и ги признава. Поради наличие на предпоставките на разпоредбите на чл.221 ал.1 и чл.224 ал.1 от КТ и с оглед признанието на ответното дружество насрещните иски се явяват основателни и подлежат на уважаване. Според разпоредбите на чл.237 ал.1 и ал.2 от ГПК признанието на исковите от ответника е достатъчно за уважаването им, а според разпоредбата на чл.237 ал.4 от ГПК признанието не може да бъде оттеглено. В този смисъл заявеното във въззивната жалба, че дължимото обезщетение за неизползван платен годишен отпуск било заплатено на Г. с РКО от 23.01.2020 г., представляващо оттегляне на признанието на исковите по чл.224 ал.1 от КТ, не може да бъде зачетено. Освен това в цитирания РКО е отразено плащане на сума от 811,33 лв, която не съвпада с признатата дължима сума за три календарни години в общ размер на 1 081,92 лв /по 515,20 лв за 2018 и 2019 г. и 51,52 лв за 2020 г./, като в представения РКО №17969/23.01.2020 г. е посочено основание за плащане „заплати“, а не обезщетение по чл.224 ал.1 от КТ, т.е. и цитираният

неприет от въззивния съд като доказателство документ не би удостоверил изплащане на обезщетението по чл.224 ал.1 от КТ в полза на Г..Този документ е съществувал към датата 01.02.2021 г.,когато е извършено признание на исковете,поради което възниква обосновано съмнение в достоверността на посочените нови твърдения на въззивника,които не кореспондират с поведението и становището му в първоинстанционното производство.Освен горното житейски и правно е нелогично да се изплаща обезщетение по чл.224 ал.1 от ГПК на 23.01.2020 г. при висящо трудово правоотношение между страните,доколкото същото е прекратено от 05.02.2020 г. след датата,на която се твърди да е изплащано обезщетение.

Предвид изложеното исковете по чл.221 ал.1 и чл.224 ал.1 от КТ са правилно уважени от първоинстанционния съд,чието решение и в тази част е правилно и следва да бъде потвърдено.Същото следва да бъде потвърдено и в частта,с която „***“ ООД е осъдено да заплати с оглед изхода от спора /отхвърляне на първоначалния иск и уважаване на насрещните искове/ сторените от С. Г. разноски в първата инстанция,както и дължимата държавна такса по насрещните искове по сметка на ДРС.

С оглед изхода от спора право на разноски за въззивната инстанция има въззиваемият С. Г.,който изрично е претендирал такива,но не следва да му се присъждат поради липса на представени доказателства да са сторени.Въззивникът „***“ ООД няма право на разноски и такива не следва да му се присъждат.

Водим от гореизложеното,Д.кият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №260478/23.07.2021 г. по гр.д.№1316/2020 г. на Д.кия районен съд.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване по смисъла на чл.280 ал.3 т.3 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____